

Ferida Duraković

MIKIJEVA

ABECEDA

*Mikiju mačku i Mikiju Cirkinagiću
od tetke koja je jednom bila mali dječak*

AAA aaa

APRIL. April je najbolji jer sam se ja tada rodio. Ako padne kiša, to je dobro zato što se rađaju biljke i djeca. Ama, baci kišobran i pošteno pokisni. Rasti! Kad se mokar-mokarcat vratiš kući, reci: Baš neka sam pokisao, hoću da porastem kao drvo! Hoću da rastem kao slovo A: i slovo a je nekad bilo malo, a onda je poraslo u veliko slovo A. Aaaaaaaaapćiha! Nazdravlje ti prvo slovo abecede, kaže tetka. Hvaaaaaaala, kažem ja. A štaaaaaa si mi donijelaaaaaaa?

BBB bbb

BUBA. Baš kad sam jutros kopkao po saksiji na prozoru, pojavi se

iz zemlje buba i vikne: BU! A ja se ne plašim. Buba je mala, malecka, bubica takoreći. I ja se pretvorim u bubicu kad oborim nešto stakleno i ono se razbježi svud po sobi. Tata pobjesni, a mama kaže: E sad da si se u bubu stvorio. Ja se ububim i kažem: Bbbbbbaš sam zabrljao, tata. Ali sam zato naučio slovo B. Tata se nasmije i kaže: Bravo, barabo jedna. A meni baš drago. B je kao bombona zato što nisam dobio b kao batine. Bajno.

CCC ccc

CIGLA. Najviše volim da podignem staru ciglu u bašti iza kuće: pod njom žive crvići, gliste i razni sitni stvorovi. Podignem ciglu, a oni se uznervoze i užurbaju. Ja im neću ništa, samo hoću da ih gledam, i kažem: C-C-C-C-C, što svašta ima u našoj bašti! I odjednom znam kako izgleda slovo c: kao crvić kad podigneš ciglu. Vidi čuda – c je polukrug, a ima ga i kocka! C je u cipeli i cica-macama, c zamuckuje i ceri se. C je pola sunca. Dodaj sa druge strane jedno c naopačke i dobićeš cijelo sunce. Muško c je car, a žensko c je carica. Cakano.

ČČČ ččč

ČUDO. To je nešto čarobno. Kao kad poželim da nešto imam, a to mi neko donese, na primjer tetka: čudo jedno. Mogao bih da kažem i ćudo, pa da mi opet neko nešto donese, ali to je nepismeno i nije čudno. A ja volim čudne stvari – da, recimo, izgovorim i napišem pravilno: čovjek, čarapa, čip, češalj, čizma, čast, mačka. Čestitam sebi što sam naučio slovo č. Čarobno zvuči. Č je c sa krunom na glavi. C ima cik i cak,

a č ima čik i čak.

ĆĆĆ ććć

ĆILIM. Naravno da volim ćilime, ali samo leteće. Sjednem, nasred ćilima u svojoj sobi, uzmem daljinski upravljač i letim, letim, sve dok mama ne kaže: E, sad ćemo da spremimo kuću. Ja onda ateriram sa svojim ćilimom. Slovo ć je dobro slovo, jer da nije dobro ne bi ga imali ni kuća ni ćevapi ni voće. Slovo ć je moćno. Ja zovnem: MAĆKO! I ona dođe, ali mi kaže: Ne budi nepismen! Ako još jednom kažeš mačka a ne mačka, ja ti više neću doći. Zato moram dobro da zapamtim: mačka se čita i piše kao čudo, a hoću se piše kao neću. Mućni malo ćupom da naučiš ć.

DDD ddd

DRVO. Drvo je nevjerovatno. Osim što izmisli voće koje volim, drvo izmisli i sto, stolicu i klupu: sto za ručak, stolicu za školu, klupu za dedu kad idemo u park. Zamislite, drvo je izmislilo i papir! Jednom davno jedno dobro drvo je reklo: Ako znate da pišete, evo ja ću se pretvoriti u papir, pa pišite. I tako je nastao papir. Da, da, kažem, ja sad znam i slovo d, i ispisujem ga na papir: d. D ima dušu, kao drvo, kao dedo, kao dom, kao dar. D je debeljuškasto. Divno!

DŽDŽDŽ dždždž

DŽEM. Nana svake jeseni pravi razne džemove, da prste pojedesh! Džem od šljiva, od jabuka, od malina... Ali, ona zna šta ja najviše volim: džem od jagoda. Kad pođem u školu, napravi mi sendvič: dvije tanke kriške hljeba, a unutra debeli džem od jagoda. Sve sjedini na časovima i mislim: kad će veliki odmor da te smažem, divni džeme od jagoda. Slovo d sam naučio, a slovo ž znam unaprijed. Kad sastavim d i ž, dobijem dž. DŽ se skriva u džepovima i u džakovima, džangrizavo je kod stare komšinice, a slatko kod Dženane kao džem od jagoda. Toplo je slovu dž u džemperu, a snažno u džinovima koji vježbaju džudo i džiu-džicu.

ĐĐĐ đđđ

ĐAK. Neko napiše džak, a misli na učenika, pa ispadne nepismen i smiješan. Dakle, đak je učenik, a džak je vreća. Džul je nešto, iz odrasle nauke, đul je ruža – vidiš kako je važno znati razliku između đ i dž, da se ne bi pomiješali đaci sa vrećama i nauka sa cvijećem! Ako se zbuniš pa kažeš: Pojeo sam đem, to u stvari znači da nisi pojeo divni džem nego dio opreme za konja! Đ zna da duška i đ izgleda kao d sa đerdanom na vratu. Divno je slovo đ u Đepetu, starom majstoru koji je napravio Pinokija.

EEE eee

EKSER. Ponekad iz tatine radionice ukradem ekser, pa ga ukucam u

gredu i napravim nešto kao vješalicu. Evo, kažem mami, ovdje objesi nešto. E, bravo, kaže mama, baš si pravi majstor. I objesi kecelju. E, nećemo tako, ljuti se tata i skine ekser – ne može ekser baš svugdje da se zakucava. Eh, uzdahnem, nema više eksera, ali je ostalo slovo e. E je slatko slovo. Ima ga ekser, med, pečenje i šećer. E je učeno: ima ga evolucija, ekonomija, Evropa. Ima ga i Emina, moja druga simpatija. Eh, Emina!

FFF fff

FOTOGRAFIJA. Kad sam se ja rodio, istog dana su napravili moju fotografiju: nešto malo, umotano i kmekavo, čini mi se da nisam ja. Ne sviđa mi se ta fotografija jer me nisu pitali hoću li da se slikam ili neću. Sad imam najdražu fotografiju: mama, tata, mačka i ja. Mama i tata su iza zavjese, mačka se vidi u čošku, a ja sam zauzeo cijelu fotografiju: e, takve fotografije volim. U našoj kući mama je uvijek frapirana, tata frkće, a ja foliram – lijepo se smjestilo slovo f u naš stan. Ima ga u foteljama, fikusu i frižideru. Nekad tata kaže: FALA sine. A ja kažem: To jeste slovo f, ali nije pravilno – kaže se HVALA. E, fala ti za hvala, kaže on. Frapantno.

GGG ggg

GUŽVA. O, kako ponekad stvore gužvu u mom životu. Mama grmi: Progutaj tabletu! Tata grdi: Ne hoda se gologlav po snijegu, glavonjo!

Sestra grakće: Gubi se iz moje sobe, preći će na mene! Dedo gleda

gdje da strugne, nana guguće: Grip, teško meni – obloge! Obloge! A ja glumim Garfilda i mnogo mi se sviđa da kažem jao, a oni svi poblijede i premru. Lijek je gorak i gadan, ali ga gucnem u tren. Gulp! I sa lijekom progutam slovo g, jer zamislim da je grožđe, ili gurabija, ili šlag. I – sa gripom je gotovo! Gudbaj, grip.

HHH hhh

HVALA. Najmrže mi je što mama stalno traži: Reci, sine, hvala. Kao da hvala postoji za bezvezne stvari. Hoću da kažem hvala samo kad treba i kad je to važno. Na primjer: hvala mami što me rodila. Hvala drvetu što mi dozvoli da se popnem na njega. Hvala moru što me okupa i suncu što me poslije kupanja ogrije. Hvala sladoledu što se ne istopi prije vremena. Hvala mački što ne jede sladoled kao moja sestra. Hvala slovu h u halvi, hurmašicama, saher torti. U hrabrosti, Hijavati, hljebu. U Havajima – tamo ću jednom otići, pa da se poslije hvalim svojim uspjesima kod Havajki. Ho-ho-ho!

III iii

ISTINA. To mi ponekad teško pada. Eto, nije baš neophodno da se sazna istina kad maznem kolač iz frižidera, a kažem da ga je pojela mačka. Ne znam kako, ali se istina uvijek dozna, mada mačka ne govori naš jezik. Čudno. Kad kažem: Vazna sama pala i razbila se – svi znaju istinu, a vazna im nije rekla. Mora da ima negdje neki patuljak koji sve otkucava mojima. Kako inače znaju šta je istina, a ja ne znam? I kad god

nešto slažem, mama kaže: Ne laži, po nosu ti se poznaje. A nos kao nos: u ogledalu se ništa ne vidi. Interesantno. I istinito, kao slovo i: istina je da izgleda kao usklik naopačke. Ili kao stub na kojem spava tačka. I ima istorija, ime i inat. Istoriju i ime imaju države, a inat imam ja, ponekad, kad neću da kažem istinu. Ali poslije priznam, časna riječ. Ipak.

JJJ jjj

JOGURT. Može ako je voćni, ali onaj drugi – eh. Onaj drugi moram da pijem, a voćni moram da sanjam. Bilo bi bolje da je obrnuto. Mama kaže da je jogurt zdrav i da se od njega raste. Ma hajde. Zamislite koliki bih tek od voćnog jogurta porastao! Kad bolje razmislim, rastao bih ja sigurno i od samog voća, samo ako je pametno – banane, na primjer. Ili ananas. Mljac mljac. A jabuke? A breskve? A jagodice? Pa sa šlagom! JJJJOOOOJJJJ! Umalo zaboravih – govorili smo o j – jogurtu. J je jedno jako slovo: j ima junak i jelovnik. Neka junaka u junačkim pričama, a meni dajte jelovnik, pa da jedem i porastem do junaka. Jašta.

KKK kkk

KRAVA. Osim što ima raznih krava u našoj zgradi, ima i pravih, na livadi. Volio bih da imam livadu, i na livadi kravu, i u kravi vratanca koja otvorim, a tamo raznog sira, pavlake, mlijeka. Mlijeko bih dao mački, pavlaku mami za šlag, a sir bih pojeo sam. Ili sa apetitom. Može i sa nekim drugom, da meni ne bude mnogo ili dosadno. Krava ima slovo k, kao što ga ima i mamina krojačica, i mamin kristal, tatina kola, kompjuter

i kredit, tetkini kolači i kino. Krađa ima slovo k, ali to se ne smije. Kakvi!

LLL III

LOPTA. Volim. Ne zato što je okrugla nego što stalno bježi. Ponekad pobjegne od noge u tuđi prozor, a poslije mi se kune da nije namjerno, nego da sam je ja poslao. Laže. Kad sam u školi, ona dođe kroz prozor i zove li zove. Ja se pravim da ne čujem, a ona zove i dalje. Zato na velikom odmoru istrčim pa je odalamim nekoliko puta da već jednom ušuti, a ona opet pobjegne, pa – direkt u školski prozor! O, lopto, lopto, sad bih te lupio da nemaš slovo l. Zbog slova l u lopti lijepa je i livada za loptu. Lijepo je lane Bambi, lepinje da ne pominjem. L imaju Lejla i Luna – ne znam čije je l ljepše i lud sam zbog ta dva slova l. Lijepo mi je i lako od toliko slova l. Love na engleskom znači volim i izgovara se kao lav. Aj lav lav na naško-engleskom znači: ja volim lava. Znam i šta na engleskom znači: Aj lav ju, ali kad me Lejla i Luna pitaju, ja kažem: Ne znam.

LJLJLJ Ijljlj

LJUBAV. To mene ne zanima. To su priče za djevojčice. One stalno nešto hihi-pihi i sve nešto hehe-pehe, a kad dođe do konkretnog, to jest do poljupca, one – briiiiis, nestane ih iz vidnog polja. Ja naprotiv, kad ljubim – ljubim. Kad recimo, poljubim mamu, toliko to cokne i odjekne da sestra odmah dotrči iz svoje sobe i drekne: Šta je sad grozno uradio, mama? Bezobraznica jedna. Kao da ja mamu ljubim samo zbog interesa.

Nekad je poljubim i zbog para za kino i koka-kolu. Tetku ljubim kad god obeća da ćemo ići na kolače. Pa zar je to zbog interesa? Pošteno da kažem: kad god kažem ljubav, ja ne mislim na to nego na slovo lj. LJ se smjestilo u ljubav i ljepotu, ali i u ljutnju i pljusku, a ovo dvoje se opet smjestilo u ljubav, pa je to sve nešto previše zapetljano i o tome neću da mislim. Sve je to nešto ljubavno. Pih.

MMM mmm

MRAK. Jeste da me nekad od njega spopadne strah, ali mrak je uglavnom dobra stvar: zavučem se u krevet i gledam video. Kad je neki strašan film, onda mrak postane nekako gust i veliki, pa dođe mama da zajedno gledamo tu stravu do kraja. Interesantno: kad god noću mama uđe u sobu, mraka odmah nestane – valjda se boji mame, mada ona uopšte ne izgleda strašno. Naprotiv. Mama ne bi imala dva m da izgleda strašno. Mama izgleda meko i mazno, posebno pred spavanje. Mamu bih stavio umjesto jastuka, ali ona ujutro mora rano na posao, pa da se ne pogužva. Mama ponekad prede kao mačka, a mačka ponekad mrmlja kao mama – mamino m prede na mačku. Mamino m prede na miško i mili, na maco i mazo. M je pravo mekano slovo. Kad sanjam da nešto jedem, u snu kažem: MMMMMMMMMMMMMMMMM. Kao maline. Kao med. Mrak!

NNN nnn

NEĆU. Riječ u prilično čestoj upotrebi. Nekad neko napiše i NEČU,

što je potpuno nepismeno, mada se zna da neko nešto neće. Ja, eto, na primjer, neću da jedem špinat. Ali ga jedem. Ja neću da se kupam. Ali se kupam. Ja neću kod zubara. Ali idem. Je neću da se umivam ujutro. Ali se umivam. Što znači da ova riječ u mom životu postoji čisto formalno, tek tako, da se kaže neću, a uradi se ono na šta te tjeraju! Neću ovdje postoji zbog slova n, ne zbog mene. N neće u hoću, ali hoće u ništa i nikad! N živi u nadi, a tata se nada novcu, ne slovu n. Naravno. N živi na nuli, ispod i iznad nule. Nevjerovatno.

NJNJNJ nj nj nj

NJAM-NJAM. To je sve ono divno što volim da jedem. Njam za debele sendviče sa debelim sirom i debelom majonezom. Njam za lubenicu kad je pojedem, pa mi ostane trag od uha do uha. Njam za trešnje, čokolade, torte, sladolede i kremove. NJAM. Za brdo jagoda i još veće brdo šlaga. Kako lijepo stoji slovo nj u svim njam-njam stvarima. NJ je bračni par: vjenčali se n i j. NJ je nježno i njegovano kod pravih dama, a vlažno i hladno kod psećih njuškica. NJ živi u Njemačkoj i u Njujorku istovremeno. Njegovo veličanstvo NJ!

OOO ooo

OPERA. Ozbiljna stvar. Jednom su me vodili u operu i ništa nisam shvatio. Kad gledam neku operu na TV, onda skroz smanjim ton i gledam kako pjevaju. Kad pjevačica napravi usta u veliki krug, znam da pjeva OOOOOO-OOOOOOOOO. Kad budem veliki operu ću slušati pažljivo,

Časna riječ, a sad je slušam da bih naučio slovo o. O je debeljuškasto kao operaska pjevačica, kao ogroman oval pun raznog voća, mada može i da nije razno ako su banane. Kad gledamo neki ljubavni film, moja sestra stalno govori OOOOOOH. O imaju oholi i opasni tipovi koje crtam u svojoj svaštari. Kad izgledaju previše oholo i opasno, ja ih lijepo izbrišem. Opasan sam i ja!

PPP ppp

POLOVINA. Sve što dobijem, moram da podijelim po pola sa sestrom. Kad dobijem čokoladu od deset redova, sebi uzmem sedam, a ostatak dam njoj i kažem: Evo ti pola. Onda se ona raspekmezi i, dok ona ode da se požali mami, ja sam svoju polovinu već smazao, pa mama ne može odrediti ko je pojeo više. A ja šutim. Jeste da nije pravo, ali je zato slatko! Pa šta, i ona to uradi meni ako se čokolade dočepa prva. Da ne znam šta je polovina, ne bih znao ni slovo p, a ja slovo p odlično znam. P ima prvačić i pegla, a to je moja sestra. P ima pas i ljuti se što nema m kao mačka, pa je zato stalno proganja. P je pričljivo, plačno i peckavo kod djevojčica, ponosno kod prinčeva, a preslatko kod pandi. Pusa za pandice!

RRR rrr

RAČUN. Slomih se učeći račun, a on neće u glavu pa neće! Znam samo koliko je jedanput jedan i triput sedam, jer se rimuje, a ostalo nekad znam, a nekad ne znam – zavisi od raspoloženja. Račune ne vole ni tata ni

mama, jer im se diže kosa na glavi svakog mjeseca kad moraju da ih plate. R, dakle, živi od računa, a onda mi nije baš drago, ali jako volim r u ručku i ribolovu i raspustu. Slovo r ima i rastanak, ali to ne volim isto kao ni račun, jer se rastužim i kad učim račun i kad se s nekim rastajem. Ali zato r živi u ružama i u radosti. U radiju. U rimama!

SSS sss

SESTRA. Volim je, nije da je ne volim, ali je najviše volim kad spava. Onda mogu da radim neke svoje tajne stvari, a da ona ne otkuca mami. Sestra stalno sikće, skiči, skakuće, srdi se i sjecka mi živce, mada joj ja vraćam istom mjerom: nisam ni ja vesla sisao! Rekao bih, u stvari, da je ona jedan običan udav, ali udav nema slovo s, pa onda moram da kažem da je ona slatka, simpatična, savjesna, super – srce od sestre. Sunce mamino. Sreća tatina. Slatkica tetkina... Bljak. Možda bi neko pojeftino kupio jednu mlađu sestru? Primam i klikere!

ŠŠŠ ššš

ŠUŠKANJE. To stalno rade djevojčice: po cijeli dan šuš, šuš – šapću i hihoću se, a meni neće ništa da kažu. Šta li to stalno šuščaju te djevojčice? Čak i kad se nekad – priznajem! – prišunjam pred vrata, one šuščaju tako tiho da ništa ne mogu da čujem osim hi-hi-hi. Mama i tata nekad kažu: Šuška se da će onaj biti smijenjen. Ja ne znam ko je "onaj" i ne znam šta znači "smijenjen", ali znam da je šuškanje ono što se ne govori na Dnevniku nego negdje tajno. I šuma šuška, ali to je jedno drugo

šuškanje. Š je šarmantno: šuška u šumskom lišću, a zavodnički šapće u šampitama. Što god ima šareno, tu se smjestilo š. Šaljivo i šandreavo š!

TTT ttt

TAVAN. Mi nemamo tavan jer živimo u zgradi, ali – što moj dedo ima tavan! Nikad ne bih sišao sa tavana: tu ima toliko divnih stvari da bih najradije živio gore. Našao sam čak i tatinu fotografiju kad je bio beba – smiješno. Prije sam mislio da se tata rodio sa brkovima, ali ih na fotografiji nema. Kad sve stare stvari sa tavana staviš na slovo t, dobiješ teretno t, a kad na slovu t nacrtáš brkove, to je tatino t. T je tužno kad je tmuran dan, a tiho kad tata spava poslije ručka. T ima najbolja tetka na svijetu – moja tetka. T je tvrdoglavo i trapavo kao ja ponekad, a dobro i ukusno kad se smjesti u torte i tulumbe. T je tečno, tačno i taman.

UUU uuu

USTAJANJE. Kad me mama budi da idem u školu – e, to mi je najgore. Taman sam zaspao, a ona istog trena: Ustajaaanjeeeeee! Vrijeme za školu! Tako mi je mrsko da se dignem: krevet je tako topao, a voda u kupatilu brrrrrr! tako hladna. Interesantno: kad sam na moru, onda ustajem sam, čim svane, a kod kuće nikad iz kreveta ne bih izašao. Pitam se kako mami nikad nije teško da ustane? Ona valjda uopšte i ne spava. Dok me ona ljubi pred spavanje, meni se slovo u uvlači u san. U je isto

kao uvijeno uže, volim ga naveče kad me mama ušuška u krevet. U se upiški kod malih beba, a umusi se i udruveni kad nešto ne naučim, pa šapnem: Uuuuuuuu, šta li se sad sprema...

VVV vvv

VULKAN. Čitao sam u jednoj knjizi da Mali Princ ima svoju planetu i na njoj nekoliko vulkana koje redovno mora da čisti. I ja bih volio da imam svoje vulkane, ali mama ne dozvoljava. Kaže da bi se sve završilo tako da bi ih ona čistila svako jutro, a ne ja. Slovo v izgleda kao vulkan sa strane, zato je tako veliko i važno slovo. V se voli u voljenju, valja u valjanju, vrti u vrtovima i zavija u vukovima: VAU-VAU! Voljenje počinje sa v, a završava sa suzama, to vidim kod djevojčica. Veoma volim v jer ga imaju vile i vilenjaci, koji mi ispune poneku veliku želju. Veličanstveno!

ZZZ zzz

ZLATO. Kad bih imao zlatne šipke, držao bih ih u sefu u banci. Pa kad moji nemaju para, ja ih iznenadim: prodam zlatne šipke i para koliko voliš. U stvari, u našoj kući ima jedno zlato. To je moja sestra. Svi za nju kažu: Zlato moje, posebno tata. A ja znam da to nije istina: da je ona stvarno zlatna, ja bih je prodao, pa bismo imali puno para, a sto posto znam da je niko neće kupiti. Može ona biti od kakvog god metala, ali zlatna nije, garant, pa makar imala čak i slovo z. Z se zavuklo u zlato pa tamo sija. Z je hladno i zubato i zamrznuto u zimi, zabrinuto za zdravlje i

zgodno kod zavodnica. Lezi u topli krevet, zažmiri i spavaj:
ZZZZZZZZZ. Lijepo sanjaj!

ŽŽŽ žžž

ŽURBA. Ujutro su svi u strašnoj žurbi. Mama žuri da nas sve opere, nahrani, naukrasi i otpremi u školu i na posao, onda stane nasred sobe i kaže: Joj, opet sam zakasnila na posao! Tata žuri na sastanke od ranog jutra. Sestra žuri u školu jer ona nikad ne kasni. Mačka žuri da mi ukrade mlijeko prije nego što stignem do kuhinje. Samo ja nigdje ne žurim. Pa šta ako malo i zakasnim? Žuriti treba samo na veliki odmor i na kolače. Sad žurim da naučim slovo Ž – to je ono slovo koje sam sreo kada sam učio slovo dž, pa ga onda znam: d i ž se vjenčali u dž. Ž krekeće sa žabama, živi u životinjama, žalosno je u vrbi, a žarko u suncu. Živjeli i mi sa slovom ž!

Bilješka o piscu

Ferida DURAKOVIĆ rođena je u Olovu, a školovala se u Sarajevu, gdje je diplomirala književnost na Filozofskom fakultetu. Prije rata radila je u Domu mladih na Skenderiji, kao organizator književnih i umjetničkih manifestacija, a zatim kao rukovodilac knjižare "Valter". Od osnivanja PEN centra Bosne i Hercegovine ujesen 1992. godine njegov je sekretar.

Ferida Duraković je pjesnikinja, koja se u toku rata afirmisala i kao (vrstan) pisac proznih tekstova. Zapažene knjige poezije su joj *Bal pod maskama* i *Oči koje me gledaju*, ali sumu njenog dosadašnjeg pjesničkog

rada predstavlja zbirka *Srce tame* koju je 1994. objavila sarajevska "Bosanska knjiga", u ediciji "Savremena Bošnjačka poezija" Ona pokriva istoriju pjesničkog bića od šesnaeste do trideset i šeste godine, od uobičajenih "patnji mladosti", do užasa koji nas je snašao i koji se kao nož zasijeca u osjetljivo pjesničko srce. Naslov knjige, preuzet od Džozefa Konrada, izvanredno joj odgovara: pjesnik je melanholično biće i njegovo srce uvijek je pomalo zatamnjeno, ali susret sa surovom agresijom pretvara to srce u srce tame.

Kao dječiji pjesnik i pisac, Ferida Duraković posjeduje onu toplinu i nježnost (ne i naivnost) koja je za komunikaciju sa mladim bićem neophodna, ali zvuk te topline i nježnosti je moderan zvuk, prožet humorom i ironijom, i "iščašenim" slikama realnosti koje upozoravaju na ozbiljnost života. Njena pjesma o smrdibubi ima i kafkijaljsku dimenziju, ali ona je potopljena u humoru i u osjećanju radosti, jer za dijete život jeste i mora biti radost, čak i kad se odvija u najcrnijim uslovima.

Tvrtko Kulenović